

Zvončkarji se uče stenografije

Samoglasnik *u* je tanka pokončna, vijugasta črta, podobna tiskanemu *s*, v velikosti znaka *r*, ie torei malí znak.

U v začetku besede pišemo s svojim znakom le takrat, če mu sledi samoglasnik ali pa tanki *j*, n. pr. uedinim, ujeda, uima. Sicer pa označimo samoglasnik *u* v začetku besede tako, da sledečemu znaku napravimo predpotezo, ki jo začnemo pod osnovnico. Kadar je črka *v* v začetku besede, jo pišemo v stenografsiji kot *u*, n. pr. vdova = udova, vljuden = uljuden i. t. d.

V sredini in na koncu besede pa *u* izpuščamo, zato pa predstoječi znak stavimo v nižino, in sicer male znake tik pod osnovnico, srednje znake pa tako, da jih osnovnica razpolovi, to se pravi, da ga je polovica nad osnovnico, druga polovica pa pod njo. Da zapišemo *Rus*, stavimo *r* tik pod osnovnico, *s* pa na osnovnico. *Mura* pišemo: polovico *m* nad osnovnico, drugo polovico pod osnovnico, *r* na osnovnico.

Za označenje samoglasnika *u* stavimo vse do zdaj znane znake v nižino, izjema je le *n*, če mu sledi *u*, ker ima zlog *nu* svoj znak. *Nu* je zmanjšani *m*, je torej mali znak v velikosti *r*.

Kadar pa v sredini besede predstojecega znaka ne moremo staviti v nižino, tedaj *samoglasnik* izpišemo s svojim znakom. To je navadno tedaj, če smo zaradi označenja i postavili znak že v visino, n. pr. *kipu* pišemo k *tik* pod nadčrto, p na osnovnico in u z lastnim znakom na osnovno pribišemo.

Samoglasnik u se stavlja s znaki, ki so na desno zaokroženi, v en znak. To so *b*, *d*, *m*, *l*, in začetni ter srednji *v*, n. pr. *bu*: *b* začenem na nadčrti dol in v drugi polovici senčenje pripisem še vijugasto črto, ki znači in berem *bu*. Prav tako pišeš *du*, *mu*, *vu*.

Lu pišem: I začnem malo više nad osnovnico in iz pike ven pišem vijugasto črto n.

Tudi r in rj stavljam z u v en znak tako, da izbočimo r in rj . Namesto ravni r in beremo r pišemo izbojeni ru .

Pred znaki m , p , g stavljam π v en znak, ki je zgoraj priklopljen sledečemu znaku in dobimo um , up , ug . Um , up , ug v začetku besede torej lahko pišemo, kadar smo navedli tukaj ali pa predpotezo stavimo v nižino, kakor je opisano v začetku današnje razlage.

Zlog *av* pišemo *ua*. Začnemo z znakom *u*, stavljamо *v* *u* samoglasnik *a* tako, da se pika pripiše *u-ju* na levi strani.

Berj tole vajo:

U, uednim, uide, ujeda, uima, vdova, udar, uk, vse, vsak, Ras, Mura, junak, ljudi vljuden, sum, kum, nu, nuna, numera, sinu, kinu, kipu, bu, du, ma, lu, vu, ru, rju, gibu, didu, Rimu, silu, vuga, sirov, njivo, siru, mira, dara, Mirju, um, up, ug, av, avla, avba. — Slovani so se uedinili. Konj uide. Avstria je bila velesila. Voda upada. Minulo je nekaj dni. Bodl priden pri dijadi k obedu. Roke si umiva. Ni nam ljubo.

short fl. s. e. p. le. ls.

A.P.A. S.W. pr. I. b.

Fl. A. i. n. M. G. C. T. B.

~~563.55 = 9,113.63~~

5. D. J. E. T. G. U. C.

~~2~~ $\Sigma_1 = P_1$ $\Sigma_2 = P_2$ $\Sigma_3 = P_3$

6-10-19

~~Ch. No. 116 - 200-1~~

18 miles west - 21

Še nekaj samoznakov:

Austrija = ua (av) na osnovnici.

katerj = *ri* na nadčrti.

kateremu = r na nadčrti in p polovico nad
nadčrto polovico pa pod nadčrto.

bodi = d stapljen z i na nadčrti.

bodiva — *diva* na naděřti.

bodimo = *dimo* na nadčrti.

ne bodi = *nedi* na nadčrti.

ne bodjya = *nediva* na nadčrti.

Iz = ojačen i na osnovnici.

izpod = je ojačen i in pod na ospovnici.

izza = ojačen i in α na osnovnici.

Ukanil ga je

V strahoviti poletni vročini in soparici sta šla po cesti dva znanca iz enega mesta v drugo.

Eden od njiju je nosil na hrbitu težek ovčji kožuh, ki ga je strašno oviral pri hoji in povzročal, da mu je pot v potokih lil od čela. Da bi se ga iznebil, je pričel premišljevati, kako bi ga naprtil svojemu tovarišu. —

»Ali mi lahko posodiš petdeset dinarjev?« je po daljšem molku vprašal svojega popotnega tovariša.

»Lahko, prav rad ti posodim!«, mu odvrne drugi, »toda dati mi moraš nekaj v zastavo, da mi boš denar res vrnil.«

✓ ✓, I like the lake, *✓ like*

Piši tole vajoz:

Kumanovo, rubin, kupim, kuna, lug,
lupim, ljubi, ljubim, sunem, Barju, guba,
oguljen, oduren, Mura, muha, Jurij, puran,
ud, vdova, ugodi, unese, uvod, udar, umor,
ujeda. Rusi so Slovani. Bila je burna seja.
Muka ga je videti. Dunaj je velik. Na
ledu sem ga videl. Kum ljubi rum. Junak
iz Like. Luka repo puka. Solan je ob
morju. Imenuj nam njegovo vas. Vsak
usvega ne ve. Vsi so bili doma. Vnuk je
vljuden, rad uboga. Ujeli so ga na begu.
Pes uide z doma. Polirju, dam delo. Miraj!

»Dobro, vzemi ta kožuh!« pravi prvi, ki je postajal od težkega kožuha vedno bolj utrujen.

»V redu!« mu odgovori drugi.

Ustavita se; prijatelj mu izroči petdeset dinarjev, on pa mu da v zastavo svoj kožuh.

Ko sta prišla v mesto, kamor sta bila namenjena, potegne dolžnik petdeset dinarjev iz žepa in reče tovarišu:

»Evo ti tvojih petdeset dinarjev nazaj, ne bom jih več potreboval, ti mi pa vrni moj kožuh!«

Dobro ga je potegnil!

Koledarske zanimivosti

Vzemite v roke stare koledarje in prepričajte se, da se navadno leto prične in konča vedno z istim dnem.

Z istim dnem se začenjata vsako leto tudi januar in oktober; dan 1. aprila je tisto leto tudi dan 1. julija; 1. september je v dnevu enako 1. decembra; tudi februar, marec in november pričenjajo z istim dnem v tednu.

Izjeme napravijo le prestopna leta.

Vsakih 28 let je koledar enak. Letošnji bo uporaben spet 1963. leta.

Stoletje pričenja vedno le s ponedeljkom, torkom, četrtkom ali soboto, nikdar pa s sredo, petkom ali nedeljo. Zdaj pa pogodite še naslednjo uganko:

Štirje bratje hodijo po svetu, a nikdar ne vidi drug drugega.